IRINEL GIURGEA KORNBAUM

NEW LOOK

AMINTIRI DIN VIAŢA UNUI PEDIATRU

Nuvele
şi schiţe

ePublishers

Alte cărți de Ionel Giurgea Kornbaum:

Momente, amintiri;

Scara amintirilor;

Poezii;

Nuvele;

O viață aproape obişnuită.

Salt la ***Cuprins***

IRINEL GIURGEA KORNBAUM

NEW LOOK

AMINTIRI DIN VIAȚA UNUI PEDIATRU

Nuvele şi schițe

Salt la *Cuprins*

Coperta: Leo Orman
Ilustraţia copertei: *fotografii puse la dispoziţie de autoare.*

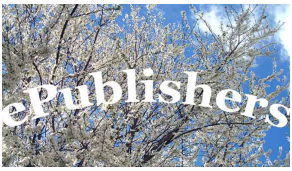

© 2014 ePublishers.
ISBN 978-606-716-127-4
Toate drepturile rezervate.

Ediţie securizată prin Secure e-Book, Novisoft.

Pentru informaţii privind această carte, adresaţi-vă editurii ePublishers*:*
021 312 8212, 0722 156 408, info@ePublishers.info.

www.ePublishers.ro

Made in Romania

ISBN 978-606-716-124-3 Ediţia tipărită
ISBN 978-606-716-125-0 Ediţia EPUB Elefant.ro
ISBN 978-606-716-126-7 Ediţia PDF Elefant.ro
ISBN 978-606-716-127-4 Ediţia Novisoft

CUPRINS

6	PREFAȚĂ
9	UN SFAT
12	MEXICANUL
18	EL OUALFI
21	TATUAJUL
24	MON BEBE
27	TINO
30	ARI
34	BOTEZUL
44	ELLA R.
48	C'EST QUOI L'AMOUR?
53	NEW LOOK
88	VENEAM AŞA DE DEPARTE...

PREFAȚĂ

Din „Amintiri din viaţa unui pediatru” fac parte şi nuvelele acestea, în care rolul meu nu a fost special de medic, ci de martor, sfătuitor, confident. Ceea ce povestesc, am trăit şi eu alături de eroi, aproape fără să vreau.

Am numit aceste evenimente, situaţii, întâmplări variaţii sau „viaţa”. Nu am formulat reproşuri şi nici felicitări, le-am redat cum au fost, fără aprecieri, încercând să înţeleg, chiar dacă nu se încadrau în mentalitatea şi educaţia mea.

Fără a face vreo morală cuiva, am înţeles că fericirea în viaţă pentru unii reiese dintr-o serie de combinaţii care-i fac pe alţii nefericiţi.

IRINEL GIURGEA KORNBAUM

**Sunt emoţii pe care nu le mai trăim astăzi,
deoarece viaţa actuală ne antrenează
într-un vârtej care nu ne mai oferă timp.**

Stefan Zweig, *Le voyage dans le passé*

UN SFAT

Al treilea medic pe care ni l-a trimis Bucureştiul să ne ajute la colonia de copii a CFR-ului din Vasile Roaită a fost doctoriţa V. V., Viorica V., generalistă (medicină internă) de la Spitalul Witing CFR Bucureşti. V. V. era o fată înaltă, nici blondă, nici brună, autoritară, prost crescută, vorbea tare şi de la început ni s-a adresat nouă, lui Zizi şi mie: „Să n-o faceţi pe pediatrele cu mine, că eu îmi cunosc meseria”. Oricum, n-aveam nicio intenţie în acest sens, pentru că această colonie de copii era împărţită în trei, revenindu-i fiecăreia dintre noi o parte.

Colonia era o „cruciadă”, luptă, ţipete, bătaie... Am mai scris despre coloniile de vacanţă la Vasile Roaită, dar aici o să povestesc o întâmplare neobişnuită pe care am trăit-o, nu atât ca medic, dar ca sfătuitor, confident.

Eram la începutul carierei mele şi cred că nu aveam „mutră confidenţială”. Nimic nu-mi prezicea că voi fi pusă într-o situaţie delicată în acest decor de mare (foarte puţin adecvat).

După masa de seară, când cohorta de copii, educatori, infirmiere, personal de serviciu se retrăgeau în cabanele lor, Zizi, V. V. şi cu mine ne uitam prostite la TV, la cele mai infecte programe care se emiteau în timpurile acelea – plin comunism, unde totul începea cu „Tovarăşul Conducător” şi totul se termina tot cu el şi cu soţia.

După ce am văzut câte bravuri făcuse dânsul în ziua aceea, Zizi a zis „mă duc să mă culc, m-am plictisit...”.

Eu, care eram şi mai plictisită, am zis că vreau să văd „vremea”. V. V., care citise jurnalul până atunci, „mai stau şi eu”.

Nu vorbisem prea mult cu V. V. că nu ştiai niciodată cum poate evolua o conversaţie cu ea, era impulsivă, se jignea repede şi ridica tonul.

– Nu te plictiseşti?, zise V. V. cu o mutră foarte insistentă.

– M-aş plictisi, dar vezi şi tu câte avem pe cap, ce balamuc este aici…

– Eşti măritată?, a fost a doua întrebare a lui V. V.

– Da.

– Şi cum te lasă soţul tău să stai aici o lună?

– Vine să mă vadă.

– O să vină şi soţul meu sâmbătă. Îl cunoşti.

– Îl cunosc din vedere, e fratele directorului de la spital.

– Şi ce zici de el?

– În ce sens?

– În toate sensurile.

– Nu-l cunosc, ca să-mi pot da cu părerea, este un om cumsecade, avocat, cunoscut, are o situaţie…

– Si altceva?…

– Nimic.

– Nimic… Ştii, vreau să fac un copil. Am 37 de ani, dar dacă te uiţi la mutra soţului meu, n-am chef să fac un urât…

Ce-i drept, „soţul” nu era un zeu, un zmeu sau Făt-Frumos. Era, fără să-l supăr, urât. N-aş putea spune ce avea sau ce nu avea, dar era urât. De ce l-a luat V. V. ca soţ? Era clar, că toţi ştiam. V. V. era medic la ţară, într-un fund de sat, unde jumătate din an era înfundat în zăpadă şi jumătate era înecat de ploi. La consultaţii, în afară de nişte ouă, caş sau brânză, plocoanele erau slabe. Perspectivele ca să iasă din bârlogul ăla erau minime. Dumnezeu sau nu ştiu cine i l-a scos în cale pe Lucian V. – soţul – avocat, celibatar, cu relaţii.

V. V. nu s-a gândit o secundă să rateze această ocazie pe care i-o trimitea soarta. Lucian V. a adus-o în Bucureşti, i-a găsit un post în spitalul unde fratele lui era director, a redevenit cineva.

– Şi tu ce crezi, că o să fac un copil cu L. V.?

– Eu nu cred nimic, de ce-mi zici mie toate astea?

– Ştii de ce îţi zic? Să ştii, o să-mi aleg unul din puştii ăştia de educatori, care fug si suflă toată ziua şi o să-mi fac un copil.

– De ce-mi spui mie?

– Îţi spun, că eşti pediatră şi m-am gândit că ai alţi ochi când te uiţi şi la tinerii ăştia.

– Şi tu ce vrei, să-ţi aleg eu unul, doar caii se aleg după dinţi şi eu n-am ajuns aşa de departe în cunoştinţele mele medicale, să-ţi aleg ţie un procreator.

– Şi de ce nu?

– Şi dacă nu-ţi aleg bine, şi-ţi face un copil urât sau bolnav, să zici că-i vina mea...

Am închis convorbirea şi i-am zis:

– Mi-e somn.

Colonia s-a terminat, m-am întors la Bucureşti, pe V. V. n-am mai văzut-o, am aflat că e însărcinată şi apoi, că are o fetiţă.

Într-o zi m-am întâlnit pe stradă cu V. V., soţul şi fetiţa, Roxi. Avea trei ani şi era frumoasă de pica. Atât ea, cât si soţul erau foarte fericiţi.

Cred că s-a ţinut de cuvânt cu ideea pe care mi-a dezvăluit-o în seara aceea la colonia din Vasile Roaită.

Trecuseră trei ani de atunci.

MEXICANUL

Gărzile de pediatrie, urgenţele la Spitalul Saint Luc Saint Joseph durau 16 ore, de la 9 dimineaţa, la 12 noaptea. Puteau fi suportabile sau infernale, în funcţie de sezon, de epidemii – într-o gardă vedeam 60 – 70 de bolnavi sau 90 – 100. În general, trebuia să rezolvi repede cazul şi doar extremele internate.

La ora 9 când am apărut, sala de aşteptare era arhiplină. O listă flutura pe uşa cabinetului, cu numele şi ordinea de prezentare a bolnavilor.

Sala nu avea nicio jucărie, desen sau culori. Totul era gri, scaunele erau pentru adulţi şi erau fixate în podea. Landouri cu copii, multă tensiune, plânsete, părinţii mai nervoşi şi mai alarmaţi ca orice alt bolnav adult. Masa de prânz, pe care am fi putut-o lua la Self, de cele mai multe ori nu o luam. În gardă, puteai parcurge toată medicina şi toate stările afective prin care treceau părinţii şi chiar tu ca medic. Până la ora 12 vedeam 15 bolnavi. Trebuie să gândeşti repede şi bine. Eu, cum făcusem mii de gărzi în viaţa mea de pediatră, prin toate spitalele pe unde trecusem, eram destul de bine înarmată profesional şi moral, să trec cu bine aceste momente.

Era în plin sezon de bronşiolită. Bronşiolita este o boală serioasă şi impresionantă. Copiii se sufocă, au mari dificultăţi respiratorii, devin cianozaţi. Trataţi corect, îşi revin repede. În prima parte a dimineţii văzusem trei sferturi din cazuri de bronşiolită, boala care aduce frică părinţilor şi-i face să se

precipite la doctor, apoi au apărut tulburările digestive, maladiile eruptive, traumatismele etc.

Pe la ora patru după masă, este un moment de scădere a tensiunii, care revine odată cu căderea serii. Să fii bolnav noaptea... Noaptea eşti şi mai bolnav, şi ţi-e şi mai frică.

Pe la ora patru mi-am zis că aş putea să mănânc sandwich-ul pe care mi-l adusesem de acasă. Nu. Era pentru altă dată. Uşa se deschise şi un cuplu bizar apăru în cabinet. Mama, o femeie modestă, de vreo 40 de ani, un tânăr lângă ea, să tot fi avut 18 ani şi un bebe de 4 luni. După ce am întrebat ce are bebe-ul, numele, data naşterii, am renunţat să mai fac aprecieri, cum aveam obiceiul.

– C'est vous la maman? C'est qui le monsieur?, deoarece am avut multe surprize.

– Non, je ne suis pas la maman. Monsieur c'est mon fils etc.

Sau când se întâmplă să intre o femeie cu doi bărbaţi sau invers, sau o mamă cu 3 copii, care nu ştia care este bolnavul... Am limitat întrebările şi, de asemenea, intrarea în cabinet a numai doi adulţi şi un copil.

Cuplul meu părea serios. L-am examinat pe micul Mario, căci aşa-l chema, care avea o adevărată bronşiolită. Respira greu şi, atât mama, cât şi tânărul erau foarte îngrijoraţi. După ce i-am scris reţeta şi i-am explicat cum trebuie făcut tratamentul cu ventoline, ca să-i uşureze respiraţia, mama mi-a zis: „spuneţi-i asta tatălui", arătându-mi tânărul, foarte tânăr de lângă ea. N-am făcut nicio remarcă, i-am pus în mâna babyhaler-ul, aparatul cu care se utilizează ventoline. Era foarte interesat de ce-i arătam şi foarte preocupat de bebe. Mama, o femeie deşteaptă, m-a asigurat că vor face cum le-am zis şi vor sta amândoi toată noaptea cu el în braţe, dacă va fi nevoie. La sfârşit, le-am zâmbit şi au plecat mulţumiţi, lucru care se vede uşor la sfârşitul unei consultaţii.

Garda a continuat şi la 12 noaptea am plecat acasă. Văzusem 80 de bolnavi şi nu internasem niciunul.

După vreo două luni, apare la mine la cabinet, în sala de aşteptare, Mario cu mama lui. Am recunoscut-o foarte uşor. Era plăcută, cu faţa luminoasă.

– Cu ce ocazie?

– Mi-aţi plăcut în gardă, Mario s-a vindecat repede şi aş vrea să vă ocupaţi de copilul meu în continuare.

Mario avea 7 luni, era o minune de băieţel, mat, cu păr negru, cu câţiva dinţişori, vesel, ca şi cum ne-am fi cunoscut de mult. Maria, mama lui, mi-a zis că e bine, că mănâncă legume... Cum n-am întrebat nimic de tatăl lui, a simţit nevoia să-mi povestească.

– Mauricio, tatăl lui, vă amintiţi de el, era un copil, avea 17 ani. L-am cunoscut acum un an şi jumătate în tren, veneam de la Lille, de la sora mea. Stătea lângă mine, am încercat să vorbesc cu el, dar nu înţelegea prea mult în franceză. M-a ajutat să-mi pun valizele, mi-a dat locul lui la fereastră, mi-a zis că e mexican, că vine la unchiul lui la Lyon să muncească şi să înveţe franceză.

Îmi aduceam foarte bine aminte de Mauricio, un băiat frumos, înalt, cu păr şi dinţi superbi. Cele câteva cuvinte pe care le zicea în franceză, le zicea bine, dar era greu să te înţelegi cu el.

Ajunşi în gara Lyon, mi-a luat bagajele şi m-a rugat să-l chem la telefon pe unchiul său. Dar cum unchiul vorbea şi el prost franceză, am înţeles totuşi că în noaptea asta nu poate să-l găzduiască şi să telefoneze a doua zi.

– Unde stai la noapte? Ai bani de hotel?

– Nu.

M-am uitat bine la el, un copil... M-am gândit că n-o să mă fure, că nici n-avea ce, şi i-am zis: vino, te ţin eu noaptea asta. Eram singură de mult, prietenul meu mă părăsise după cinci ani de viaţă comună, fără regrete, găsise o fată tânără. Locuiesc într-un apartament cu două camere, o locuinţă socială, sunt femeie de serviciu la o întreprindere şi mai am şi clienţi pentru care fac menajul. Am cu ce trăi. Am o soră la Lille.

L-am adus acasă, i-am dat de mâncare, l-am culcat în camera de alături pe canapea. Nu făcea decât să-mi mulţumească, şi-a spălat farfuria şi s-a culcat ca un copil. Am 42 de ani...

Unchiul n-a putut să-l primească nici a doua zi pe Mauricio, el nu avea cu ce să-şi cumpere de mâncare. M-am dus la vecina mea, care ocupa o superbă vilă, unde făceam curăţenie, şi care avea nevoie de un grădinar. L-am prezentat pe Mauricio, care a fost angajat pe loc şi simpatizat de toţi cei din casă. Într-o lună, Mauricio câştiga mai mult ca mine şi toţi banii mi-i dădu mie. Nu mă deranja deloc, simplu, sănătos, politicos, cinstit. Relaţiile noastre erau de mamă–fiu. Într-o zi mi-a adus flori, în alta, prăjituri. Am mers cu el să-şi cumpere cămăşi şi pantaloni. Era frumos şi plăcut. M-am gândit că într-o zi o să plece Mauricio într-o altă ţară sau la el acasă. Într-o noapte, m-am băgat la el în pat. A fost mirat, drăguţ şi bărbat. Nu se aştepta nici el, nici eu şi totuşi, am făcut-o.

Voiam un copil, voiam un copil de la un copil – eu, femeie de 42 de ani – singură. Când am fost sigură că sunt însărcinată, nu m-am mai dus niciodată la el în pat.

Mi-a zis că-i pare bine că e tată, că o să-şi iubească copilul, dar nu are nicio situaţie. L-am asigurat că n-are nicio obligaţie, că acest copil este şi al meu. Mi-a zis că se va ocupa de el cât va putea.

De sarcina mea nu s-a interesat nimeni. Vecinii mei aveau problemele lor. Madame Gomez, care avea aceeaşi vârstă cu mine, avea şase copii cu taţi diferiţi, copiii mari se ocupau de cei mici şi cei mici, de cei şi mai mici. O altă vecină avea cinci copii şi un bărbat beţiv. La biroul unde făceam curăţenie, lucram seara, ce eram eu... o umbră, trebuia să fie curat. Vecina cu vila, o doamnă cu trei băieţi, lupta între voiaje, piscină, fitness şi cumpărături. Singurul care a văzut că aveam burtă, era fiul ei mijlociu de 10 ani, care mi-a zis: „Maria, ai un bebe aici! Dacă e băiat, o să jucăm fotbal”. Pe sora mea de la Lille n-o interesa, avea zeci de probleme cu ai săi. Părinţi nu aveam.

Relaţiile mele cu Mauricio erau tandre, eu îmi reluasem locul meu de mamă a lui, el, de tată al meu: „să nu cari, să nu oboseşti, să nu fugi, să nu răceşti, să nu tuşeşti, să-ţi pui un pull”...

Ce se întâmplase? Fusese un accident. Era grav. Să fi fost altfel, ar fi înfundat puşcăria...

La maternitate l-am prezentat ca pe fiul meu. Putea să fie. Ca tată, era adorabil, o grijă infinită pentru bebe... Vă aduceţi aminte de el?

– Da, un băiat foarte frumos. Îl vedeam foarte bine cu un sombrero pe ochi şi o ghitară, cântând „La cucaracha”. Eu, care adoram Mexicul... Când am fost cu pediatrii la un congres, mi-a plăcut tot, tot, chiar şi căldura infernală, chiar mâncarea piperată şi muzica, că mi-am cumpărat zeci de CD-uri.

– Doi ani am avut un copil, un tată, un bebe. A fost perioada mea cea mai fericită. Îl adora pe Mario, petrecea cu el ore, îl spăla, îl schimba... Era lumina lui. I-am zis întotdeauna:

– Mauricio, fă-ţi viaţa, eşti tânăr.

Mi-a zis că poate fi fericit şi cu mine.

– Nu. Peste câţiva ani, va fi altfel.

Acum două săptămâni a fost anunţat că mama lui e grav bolnavă. A plâns ca un copil... I-am cumpărat bilet de avion pentru Mexic.

– Pe Mario o să-l cresc eu, tu o să-ţi faci copiii tăi.

Povestea Mariei era impresionantă. Câtă înţelepciune în această femeie aparent simplă...

– L-am violat pe Mauricio! Cum se pedepseşte aşa ceva? Ştiţi, eram prea singură, bărbaţii pe care i-am avut nu mi-au cerut niciunul un copil, pe care l-am dorit atât...

L-am revăzut de multe ori pe Mario şi mama lui. Mauricio le trimitea bani regulat.

La vizita medicală de 5 ani a lui Mario, Maria mi-a zis că a găsit un bărbat, un agricultor, la ţară, care o ia de nevastă şi care îl iubeşte mult pe Mario.

– Nu o să vă mai văd, dar o să mă gândesc întotdeauna cu mult drag la dumneavoastră. Aţi fost pediatra mea cu mult suflet şi înţelepciune.

Nu am mai văzut-o pe Maria şi nici pe fiul ei. Ce poveste i-o fi spus soţului ei despre Mario... Nu ştiu. În schimb, eu o cunoşteam pe cea adevărată.

EL OUALFI

Strada Professeur Roux nu era departe de cabinetul meu de pediatrie din cartierul Montessuy.

Imobilele, nişte H.L.M. – locuinţe sociale – erau oarecum vopsite de primărie pe dinafară, însă înăuntru erau dezastruoase. Clădite la începutul secolului trecut, erau fără lift, camerele înalte, ferestrele înalte. Mme. El Oualfi locuia la etajul 3 şi ultimul dintr-un asemenea imobil. Era pacienta mea de mulţi ani. Când am cunoscut-o, avea doi copii, după zece ani avea nouă. La 40 de ani, nemăritată niciodată, reuşea să facă un copil pe an cu taţi diferiţi, nerecunoscuţi. Oricum, o ştiam tot timpul însărcinată – eternă mamă celibatară – Mme. Oualfi făcea copii de una singură. Nu era chiar aşa de singură, că în cele patru-cinci ori când am fost la ea în vizită medicală, de fiecare dată era câte un viitor sau fost tată la ea.

Când am început să lucrez în cabinetul meu în Comuna Caluire et Cuire lângă Lyon eram plină de elan, veneam cu modestia pusă pe mine de comunism şi clasa muncitoare din România, unde doctorii erau prost văzuţi, consideraţi aproape duşmani ai poporului, iar umilinţa era arma cu care puteai să rezişti agresiunilor care puteau veni din orice parte. Mi-a trebuit un timp să văd că nu era acelaşi lucru în Franţa, unde, ca medic, ţi se respecta persoana şi meseria.

Deci, în elanul meu profesional, făceam multe vizite la domiciliu, mame care nu aveau maşină, mulţi copii prea bolnavi,

nu aveau cu cine să-i lase. Aşa am aterizat la Mme Oualfi, care nu avea maşină, în schimb, avea foarte mulţi copii.

Etajele erau aşa înalte, că ajungând la ea puteai să zici că ai urcat şase etaje de azi. O uşă imensă dădea într-un antreu minuscul, unde zăceau pantofi, sandale, ciorapi, apoi intrai în salon, care era cu scânduri pe jos. Un teanc de saltele una peste alta, cuverturi şi perne stăteau îngrămădite într-un colţ.

Aceste saltele puse una lângă alta, noaptea, făceau dormitorul. Un aragaz şi nişte cratiţe, bucătăria. O perdea verde separa camera ei de rest. Aici, un pat mare, perne şi televizorul. Intrarea era interzisă. Aici se întâmpla ce se întâmpla, ca regina stupului să asigure existenţa tuturora. Ajutoarele sociale pentru mama veşnic celibatară, CMU... existenţa familiei El Oualfi o asigura statul şi nu taţii pasageri. De cele câteva ori când am fost la ea, am găsit-o în acelaşi costum, „de lucru": sutien roşu, verde, violet, debardeur cam de aceeaşi culoare, fundă roşie ce-i ţinea părul ei negru, lung şi unsuros, pe spate sau în coc, pe vârful capului, fustă scurtă, neagră şi transparentă. Mme. Oualfi era aproape obeză, plină de valuri, de pliuri, de şolduri, de sâni, de burleuri. Pielea ei mată era scăldată de o apă de colonie, care în afară că te ameţea, anula şi alte mirosuri care veneau din locuinţa ei mizeră.

De problemele casei, copii, şcoală, sănătate se ocupa fiica ei cea mare, Aya.

Aya avea 21 de ani, semăna oarecum cu mama ei, dar era deşteaptă, curajoasă, organizată. Ea făcea de mâncare, lecţiile şi chiar îi cumpăra mamei sale lenjeria. Într-o zi, când a venit la cabinet, mi-a zis: „M-am plictisit să mă ocup de fraţii mei, aş vrea şi eu să am un copil al meu". Când i-am spus odată lui Mme. Oualfi, „Ce faci dacă pleacă Aya şi se mărită?", reacţia a fost plină de indignare: „Ce să se mărite, aici are de toate..."

Trecuse un timp de când nu mai văzusem un Oualfi, până într-o bună zi, când apăru la cabinet Aya, cu unul mic şi un tânăr.

„Ăsta e al meu, el e Ahmed, ne-am căsătorit, locuiesc la Paris, şi avem amândoi serviciu, am trecut s-o văd pe mama şi pe dvs... Până acum n-a mai făcut altul, cel mai mic are doi ani. Dacă o să mai facă, să şi-i crească."

TATUAJUL

De ce Ann l-a luat pe Martin de bărbat, cum se face că Ann, care din păcate, nu era deloc frumoasă şi Martin la fel, au făcut doi copii superbi, Chloé şi Thierry. De ce Chloé, superbă cum era, nu făcea nimic şi s-a combinat cu primul golănaş care i-a făcut un copil la 18 ani...

Familia D. Ann şi Martin au fost printre primii mei pacienţi, pe copiii lor, Chloé şi Thierry, i-am cunoscut când aveau o lună. Ann era o fată deşteaptă, lucra la o mătăsărie – pe timpuri, aceste mătăsării au făcut faima Lyonului. Azi sunt rare, dar cele mai frumoase mătăsuri naturale, brocarturi şi tapiserii pentru marile palate, castele şi bogătaşi, vin de la ele.

Ann avea o funcţie foarte importantă, asorta culorile pentru tapiserii. Unele din cele mai frumoase ale Versaille-ului vin de la ea. Ann era o fată plăcută, cu mult gust şi simţ al frumosului.

Martin era un băiat simplu, care lucra la terasament. Ea încerca din toate forţele să facă din el ceva, cumpărându-i haine frumoase, cămăşi, pantofi.

Fetiţa lor, Chloé, pe la 16 ani era de o frumuseţe rară. Nu învăţase nimic, dar moştenise gustul şi simţul frumosului de la mama ei. Se machia superb, ca pentru un platou de televiziune, purta părul lins sau coadă de cal şi tocuri de 10 cm, cu care se împiedica la fiecare pas. Aşa apăru la mine într-o bună zi, la cabinet, în taior negru scurt, pantaloni foarte strâmţi, tocuri, Chloé, „son copin et son bébé”.

Iubite cititor,

Ceea ce citeşti în clipa de faţă este numai un mic fragment din captivantul volum de nuvele şi schiţe New Look. Amintiri din viaţa unui pediatru de Irinel Giurgea Kornbaum. Pentru a beneficia de întregul conţinut, comandă acum cartea în format tipărit sau în format digital.

Pentru ediţia tipărită a cărţii, te poţi adresa editurii eLiteratura: email info@epublishers.info, telefon/fax 021 312 8212.

Alternativ, poţi comanda cartea la Elefant.ro (click aici) sau Librăria Eminescu din Bucureşti (click aici). Poţi de asemenea găsi lucrarea în numeroase librării din Bucureşti sau din ţară sau poţi ruga librăria cea mai apropiată să o comande pentru tine.

Pentru ediţia digitală, consultă pagina web de prezentare a cărţii; click aici.

Ai un cont PayPal? Atunci urmează acest link şi în câteva minute vei citi pe calculatorul tău ***New Look***.

Lectură plăcută!

***E**chipa e**L**iteratura*

Salt la ***Cuprins***

Irinel Giurgea Kornbaum este pediatră la Lyon in Franţa.

De origine română, provine dntr-o familie de viticultori de generaţii. Tatăl ei este medic. Şcoala primară o face în satul natal, Piscu Corbului, iar Facultatea de Medicină, la Bucureşti. În anul doi de medicină se căsătoreşte cu Simon Kornbaum, inginer chimist, despre care ea spune mereu: „Simi nu este numai soţul meu, ci el e însăşi viaţa mea". Au un fiu, Daniel.

Lucrează câţiva ani ca pediatră la Spitalul 2 CFR şi Policlinica Griviţa. Familia ei a suferit în perioada comunismului.

În 1970 pleacă din ţară cu soţul ei şi se stabilesc la Lyon, unde obţine o nouă diplomă de medic pediatru, fiind obligată să facă încă o dată toată Facultatea de Medicină. Lucrează apoi în serviciul marelui profesor Paul Monnet, la Spitalul Edouard Herriot.

Scrie amintiri, descriind copilăria şi viaţa ei profesională.

„Scrii amintirile înainte de a uita totul", spune Claude Sarraute, scriitoare fanceză.

„Scri amintirile pentru a amâna sfârşitul", a zis Yves Simon, scriitor francez.

„Scrii amintirile pentru tine însuţi", spun alţii şi spun şi eu.

A publicat două volume de poezii – ***Momente şi amintiri***; ***De la mici şi de la mari*** – şi trei volume de nuvele şi schiţe: ***Scara amintirilor***; ***O viaţă aproape obişnuită*** şi ***Din viaţa unui pediatru.***

ISBN 978-606-716-124-3 Ediţia tipărită
ISBN 978-606-716-125-0 Ediţia EPUB Elefant.ro
ISBN 978-606-716-126-7 Ediţia PDF Elefant.ro
ISBN 978-606-716-127-4 Ediţia Novisoft

www.ePublishers.ro